

Co je to růženec

Modlitba růžence v sobě obsahuje stále se opakující volání po Mariině přímlově; zahrnuje v sobě všechnu bídu doléhající na člověka a obsahuje rozjímání a přemítání o jejím životě, který byl naplněn Bohem. Toto rozjímání je zaměřeno na život Kristův.

(Podle R. Guardiniho z knížky "O modlitbě", s. 221-227)

Co to je růženec

Růženec je především modlitba rozjímavá, niterná. Je to modlitba kristologická, směřu-

je ke Kristu, který je ve středu růžence, a tedy i ve středu rozjímání. Podkladem růžence je uvažování o událostech z jeho života. Nejde tedy o jednotlivá slova zdrávasů, ale o události z života Ježíšova.

Je k tomu ale potřeba šňůrky s růžencovými zrnky? A nejsou zde slova zbytečná? A růženec je modlitba pro ty (či pro ty chvíle,) které by "rušilo" absolutní ticho. Slova zdrávasu se stávají jakýmsi řečištěm, kterým plyne proud myšlenek, stávají se pomůckou k lepšímu soustředění. Jsou jako břeh, na který naše prchavé myšlenky narážejí a vracejí se zpět do řečiště. Šňůra růžence a její zrnka jsou k tomu, aby nás vedly.

(*Naše víra*, str. 233-234)

Vznik růžence

Modlitba růžence má svůj kořen v modlitbě žalmů. Křesťané hned od počátku přejali žalmy jako podklad pro svou modlitbu. V žalmech totiž každý člověk snadno poznává Boha, jako svého nejvyššího dobrodince a spasitele, ke kterému je možno se obracet s díky a od něhož se může s důvěrou žádat milost, pomoc, milosrdenství a odpuštění hříchů.

Zvláště poustevníci a řeholníci se hojně modlili žalmy. V jejich společenství se každý zavázal alespoň jednou týdně pomodlit se nad všemi 150-ti žalmy. Časem se vžilo, že se ke každému žalmu přidávalo jedno tajemství z Ježíšova života. Tak vznikl soubor 150-ti tajemství k jednotlivým žalmům. Protože ale někteří bratři neuměli číst, vyvinul se časem zvyk modlit se místo 150-ti žalmů 150 "otčenášů" a "zdrávasů". Tato modlitba se prokládala velebením Nejsvětější Trojice ve zvolání: "Sláva Otcí...". Později se počet tajemství snížil na patnáct, takže bylo možné se je naučit na zpaměť. Křesťanská víra začala později nahlížet na tajemství Ježíšova života Mariiným pohledem, tedy pohledem té, která Boha plně přijala do svého života, jeho slovo slyšela, uchovávala ho ve svém srdci a zachovávala ho (srv. Lk 2, 51; 11, 28). Růženec tak lidem připomíná, z pohledu lidí, nejvýznamnější Boží činy.

Růženec by neměl být samoúčelnou modlitbou, ale modlitbou, která křesťana učí, podněcuje a pomáhá se otevřít Bohu a jen na Něm založit osobní život a naději. Toto vše je zvláště zřejmé ze závěrečné modlitby v růženci: „**Bože, Tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu; dej nám, prosíme, abychom na přímlovu Panny Marie podle těchto tajemství žili a dosáhli toho, co slibují. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.**“

(Podle prof. Dr. L. Rupčiče:
Zprávy z Medžugorje, č. 10-94)

Mariiny vzpomínky

Maria žije s očima upřenými na Krista a každé jeho slovo je pro ni pokladem: Maria to všech-

no uchovávala v srdci a rozvažovala o tom (Lk 2, 19; srov. 2, 51). Vzpomínky na Ježíše, pevně vtištěné do jejího ducha, ji provázely za všech okolností, když ve své mysli znovu prožívala rozličné okamžiky svého života po Synově boku. Právě tyto vzpomínky jsou v jistém smyslu podstatou "růžence", který Maria během dnů svého pozemského života neustále recitovala.

Také nyní, uprostřed radostných zpěvů v nebeském Jeruzalémě, je příčina jejích díky a její chvály stejná. Právě ona inspiruje její mateřskou péči o putující církev, ve které Maria - šířitelka evangelia - "děj" svého vyprávění dále rozvíjí. Maria věřícím stále znovu a znovu předkládá "tajemství" svého Syna s přáním, aby je kontemplovali, a Kristova tajemství tak mohla prokázat veškerou svoji spasitelnou moc. Křesťanské společenství se modlitbou růžence vlastně slaďuje se vzpomínkami a pohledem Mariiným.

(Apoštolský list o růženci, 11)

www.maria.cz

